

QUERIDOS IRMÁNS,

Celebramos un ano máis a Semana Santa, a gran obra da nosa salvación. E nesta ocasión facémolo interpelados particularmente pola situación actual do mundo, que, en palabras do concilio Vaticano II, móstrasenos ao mesmo tempo poderoso e débil, capaz de realizar o mellor e o peor, de converter as grandes forzas de que dispón en instrumentos de axuda ou de opresión, de fraternidade ou de odio (GS 9).

A nosa conciencia interrógase ante os desequilibrios que sofre a nosa sociedade, manifestos do modo peor nas guerras que se multiplican nestes momentos. Pero estes desequilibrios non son só externos, están relacionados con aquel outro desequilibrio máis fundamental que ten as súas raíces no corazón do home, teñen que ver connosco. De feito, no íntimo de cada un brota unha pregunta: cal é o sentido da dor, do mal, da morte, que a pesar de tantos progresos continúa subsistindo, que os uns causamos aos outros? Para que vitorias logradas a tan caro prezo? (GS 10).

O suceder dos acontecementos non basta para respondernos; en cambio, fai patente a todos que, a pesar do crecemento do poder humano e da tecnoloxía, non somos deuses, non estamos por encima da lei moral, non podemos dispoñer do ben e do mal, da dignidade e da vida dos demais.

Nós sabemos que, en realidade, os enigmas da vida e da morte, da culpa e da dor só atopan resposta en Cristo; só á luz da súa Palabra e a súa compañía esclárese o camiño do home, a súa dignidade e o seu destino. Necesitamos de Deus, levar o Evanxeo no corazón.

Por iso, queremos celebrar e anunciar publicamente en Semana Santa que Cristo, morto e resucitado por todos, abre os camiños da salvación; que El libera aos homes do pecado, da división que reina no seu corazón, faios capaces de vencer a inclinación ao mal, abre a todos horizontes de vida e non de morte.

Vivamos con esta conciencia a Semana Santa deste ano; para que, acompañando ao Señor Xesús na súa Paixón, Morte e Resurrección, resoe en nós tamén o seu saúdo pascual: A paz estea convosco (Xn 20,19.21) Como nos lembra o Papa León XIV, esta palabra do Resucitado non é só un desexo, senón que doa realmente paz ao corazón de quen o acolle: “unha paz desarmante, humilde e perseverante”, que vén de Deus, que ama a todos e quere que todos se salven.

Nas nosas celebracións non nos refuxiaremos en cousas e tempos pasados, non falaremos só de recordos do Señor Xesús. El está presente, coa forza da súa Paixón e a vida do seu Espírito, e renova á Igrexa, consola a quen se confía a El, pode soste e dar esperanza a un mundo canso, ferido ou desorientado.

Vivamos estes días con devoción verdadeira, mirando á Cruz de Cristo, para recibir do seu Corazón a graza de confiar e obedecer sempre ao designio do Pai, contra as tentacións e os poderes deste mundo.

Permanezamos unidos a Xesús, que nos coñece e morreu por cada un de nós. El dános a súa paz, que resplandece na súa resurrección, e axúdanos a facela presente no grande e no pequeno, con escoita e apertura á verdade, con respecto, proximidade e servizo.

O testemuño dado publicamente esta semana Santa, coas nosas celebracións, procesións e actos públicos, será particularmente elocuente nestes momentos. Porque o amor a Deus e ao próximo, como o vemos realizado en Cristo, é o primeiro e o maior dos mandamentos, e cumprilo resulta indispensable e moi urxente neste mundo noso cada vez máis poderoso e tamén máis fráxil, menos atento ás persoas (GS 24).

Nestes días solemnes de oración, pidamos especialmente a intercesión da Santísima Virxe María, Raíña da Paz, polos pobos que sofren polas guerras, pola violencia e a inxustiza.

E que a nós nos consiga a graza de camiñar con fe tras os pasos do seu Fillo, de ser verdadeiros discípulos seus e testemuñas do seu Evanxeo, principio de paz, de fraternidade e esperanza para o mundo enteiro.

+ Alfonso,
Bispo de Lugo